

TIỂU THUYẾT TÔN GIÁO

**TÁC PHẨM ĐĂNG TRONG
NGUYỆT SAN THÁNH NHẠC NGÀY NAY
TỪ NĂM 2006**

MẠCH KỶ TRÂN

THẠCH LỆ

ĐỒNG BẰNG SÔNG CỬU LONG 1972

Kỳ I.

Linh mục giám đốc đại chủng viện Phaolô đi đi lại lại trong phòng một cách nóng nảy. Bầu không khí ngột ngạt. Một lúc sau, như đã dẫn được phần nào cơn giận, ngài nói với người thanh niên tuần tú tuổi khoảng hơn hai mươi đang ngồi ở ghế đặt trước bàn viết bề bộn

sách vở của ngài:

- Ở đây hiện giờ chỉ có tôi và thầy.

Ngài dùng chân và vỗ nhẹ tay vào trán mình:

- *À quên! Còn có cả Chúa nữa!... Thầy hãy nói cho tôi biết tại sao thầy có những tác phong hoàn toàn không xứng hợp với một tu sĩ đang trong thời gian chuẩn bị để lãnh các chức thánh?*

Nhưng vừa hỏi xong, vị linh mục giám đốc tuổi ngoài sáu mươi bỗng đứng không còn vẻ lúc nào cũng đạo mạo và chùng mực cố hữu, trái lại bồn chồn, lo lắng chùng như sợ người thanh niên đại chủng sinh vội vàng và cố nặn ra câu trả lời ngài vừa hỏi, sẽ không tốt cho ngài điều gì đó chẳng. Phác một cử chỉ, ngài nói tiếp ngay cách hỏi hả:

- *Hãy khoan! Đừng trả lời vội! Tôi hỏi nhưng chưa muốn nghe thầy trả lời trong lúc này, vì tôi không tin những gì đồn đại về thầy vừa qua. Không! Tôi không muốn tin!*

Linh mục giám đốc bước đi vài bước nữa rồi quay lại đứng gần đối diện với người thanh niên đại chủng sinh vừa là học trò của mình mặc thường phục đang ngồi cúi gằm nhìn xuống chân. Giọng ngài nghe nhẹ hơn trước đó rất nhiều:

- *Thực lòng tôi không muốn đặt câu hỏi này với thầy.*

Ngài lại đi tới đi lui. Căn phòng một vị bề trên của các đại chủng sinh rộng lớn là thế bỗng như chật hẹp so với những bước chân căng thẳng, nóng nảy của ngài, một linh mục đầy kinh nghiệm, luôn trầm tĩnh, và rất gương

mẫu lại giàu lòng nhân ái với mọi kẻ bề dưới.

Im lặng.

Gió từ cửa sổ bất ngờ thổi thốc vào phòng làm bay tung tóe những tờ giấy rời đặt trên bàn làm việc của cha giám đốc mà chẳng ai buồn thu nhặt.

Có tiếng gõ cửa. Linh mục giám đốc đi lại cửa phòng. Ngài trao đổi với vị khách đứng nép bên cửa vài câu rồi quay vào bảo người thanh niên:

- *Thầy cứ tự nhiên ở đây chờ tôi trong giây lát, tôi sẽ quay lại.*

Cửa phòng vừa khép lại, người thanh niên tuấn tú với mái tóc bông bênh gục đầu xuống bàn, tâm trí anh quay cuồng xâu xé giữa hai chọn lựa từ lâu luôn dằn vặt tâm trí anh. Đó là nói hết sự thật cuộc đời mình ra cho các đồng nghiệp, hoặc giấu thật kín chôn thật sâu cho đến lúc chết những bí mật không hay ho của gia đình mình. Hai thái độ đó dường nào dễ dàng để được theo đuổi chí hướng làm linh mục hơn?

Ôn lại bức thư tố cáo anh vừa được đọc qua lúc nãy và hình dung lại nét chữ mềm mại như nhả múa:

“Trình cha Bề trên! Xin lỗi sẽ quấy rầy cha. Nhưng lương tâm của một tín hữu trung bình như con không cho phép yên lặng. Thầy Mạch Kỳ Sơn đã quá bất xứng với chức danh một đại chủng sinh, càng bất xứng với một tu sĩ đã đăng ký thỉnh nguyện lãnh chức vụ Phó tế bằng việc yêu đương nhặng nhít công khai với một cô gái tên Phan Thùy My ở họ đạo Thánh Tâm đường Xô Viết Nghệ Tĩnh phường 8 quận BT. Thành phố Hồ Chí Minh, con của ông

bà Phan Văn Xương, dù bị mọi người phản đối. Mong cha Bề trên có biện pháp hầu bảo vệ uy tín của Giáo hội. Ký tên: Một giáo dân”. Ngoài bức thư còn kèm theo một tấm ảnh tuy hơi mờ, nhưng rõ ràng hình chụp anh đang kề vai sát má với một cô gái trẻ đẹp với một vẻ rất tình tứ và âu yếm.

Anh đan hai bàn tay vào nhau, xiết chặt như đã đi đến một quyết định dứt khoát. Anh cảm thấy một cảm giác gì đó như thương cha Bề trên! Dù cha có hơi nóng giận một chút vì quả thực khó xử cho ngài biết bao vì ngài chẳng ngờ có một sự thật khác hẳn! Vì vậy ở địa vị ngài, không tin không được trước chứng cứ hiển nhiên, mà tin thì quả là quá sức tưởng tượng vì người thanh niên tên Kỳ Sơn luôn là một đại chủng sinh gương mẫu về kiến thức, tác phong và đạo đức.

Anh vụt đứng lên, rào bước quanh phòng. Bỗng ngồi phịch xuống giầy lát rồi lại đứng phất dậy đi tới đi lui.

Có tiếng đẩy cửa. Linh mục giám đốc đại chủng viện bước vào, thái độ bớt căng thẳng hơn trước đó năm mươi phút... Ngồi xuống ghé ngài thu dọn sơ sơ bàn làm việc bừa bộn với những giấy tờ, hồ sơ, bút viết và linh kính những con dấu, bình mực...

Đến bàn nước gần đó ngài rót một ly nước mát đây, đến bên cửa sổ trao cho Kỳ Sơn, giọng nhẹ nhàng như người cha, ngài bảo:

- Kỳ Sơn! Uống nước đi con!

Kỳ Sơn lễ phép đón lấy ly nước. Trở lại ghé ngồi. Vị linh mục giám đốc nói tiếp:

- *Cha hiểu!... Cha hiểu!... Trước khi là người già, cha đã từng là người trẻ như con. Bốn phận của những người lớn tuổi, nhất là ở địa vị cha, phải hiểu người trẻ.*

Ngài có một cử chỉ như khoác tay:

- *Hãy nghe cha nói thêm tý nữa! Quả tim của cha không khác gì quả tim của con, cần yêu và cần được yêu. Xưa kia có lúc cha đã yêu ra trò đấy! Thật mà!*

Im lặng giây lát để tìm cách diễn tả tư tưởng, cha nói tiếp:

- *Nhưng rồi cha nghĩ ra một điều: Yêu cô A, rồi không bao lâu sẽ chẳng thấy đủ. Yêu thêm cô B, rồi cô C, cô D... cũng chẳng bao giờ thấy thoả mãn. Thôi thì yêu hết mọi người đi cho rồi! Vì quả tim ít khi chịu dừng lại, nổi khao khát, còn nổi đam mê thì không bao giờ chịu đóng khung cả!*

Linh mục giám đốc tư lự nhiều hơn là buồn giận như lúc ban đầu.

- *Nghĩ thế nên cha chọn đời tận hiến để yêu tất cả mọi người.*

Ngài thở ra.

- *Chính vì vậy đi tu ở một khía cạnh nào đó còn có nghĩa là yêu, yêu nhiều, yêu dữ dội và yêu tất cả. Nhiều người cứ tưởng đấy chỉ là mớ lý thuyết, mớ chiêu bài để tự an ủi. Không! Chuyện có thật hử hoi! Hãy xem những nhà cách mạng vĩ đại! Bác Hồ và những cán bộ chân chính của Người thì rõ! (nguyên văn vào thời đó)*

Linh mục giám đốc đứng dậy đi vòng ra phía sau lưng ghế Kỳ Sơn đang ngồi:

- Câu hỏi cha đặt ra cho con trong lúc này không phải cốt để con trả lời cho cha, bởi cha không đi tìm câu trả lời cho chính mình, mà cha muốn con trả lời cho chính bản thân con kia! Con hãy về đi! Một tháng, hai tháng, vài ba tháng... hoặc cho đến khi nào con tự trả lời cho con được ổn thoả thì lúc đó cha mới thích nghe con trả lời nếu con muốn.

Linh mục giám đốc thân mật tiễn Kỳ Sơn ra cửa:

- Về nhiệm sở đi con! Nhưng nếu con muốn, hãy cứ ở lại đại chủng viện đây nghỉ ngơi nếu thấy cần tịnh tâm tịnh trí và được nâng đỡ, vì nơi đây luôn là tổ ấm của con!

Kỳ Sơn đứng lên nắm lấy tay vị linh mục bề trên nhân ái, mắt anh rung rung không nói nên lời dù rất muốn nói một tiếng cảm ơn. Anh bước ra khỏi phòng trong ánh mắt đầy thương xót của linh mục giám đốc hiền lành.

(còn tiếp)

